

Suurkuluttaja tilaa elämänkin tuplana

12.1.2007 07:30 — Mika Lahdensivu

Intohimoisimmille kuluttajille ei näytä riitävän yksi elämä, mutta onneksi ostoksia voi tehdä toisessakin elämässä! Etsivä näyttää löytävän netistä kaiken tarvitsemansa, kuten myös sen toisen elämän. Päteeköhän siihen vaihto- ja palautusoikeus, jos tyytymättömyys valtaa mielen?

Pari miljoonaa ihmistä elää jonkinlaista kaksoiselämää. Niinkin saattoi kiireinen lukija päätellä ennen joulua, kun uutiset kertoivat virtuaaliyhteisö Second Lifen suosioista.

Uuden vuoden puolella astuivat esiin epäilijät, joiden ääntä kannatteli esimerkiksi CNET News.com. Sen mukaan Second Life -palvelun aktiivisten käyttäjien joukkoon on syytä lukea ehkä vain 200 000 - 300 000 kaikista niistä, jotka ovat joskus sen asiakkaiksi rekisteröityneet. **Nolla ja muita numeroita** Keskustelu yhdestä ylimääräisestä nollasta houkutteli minutkin Second Lifen sivuille. Vaikka virtuaaliyhteisön jäsenmäärän kerrottiin nousseen jopa miljoonalla muutamassa viikossa, oma tili jäi kuitenkin avaamatta.

Uteliaisuuteni ei voittanut tunnetta, jonka mukaan yhdessäkin liike-elämässä on ajankulua ja rahareikiä kerrakseen. Vaikka sisäänpääsy olisikin ollut ilmainen, esillä olivat myös valuuttakurssit, joilla oikeat dollarit voisi muuttaa virtuaalimaailman valuutaksi. Sillä sitten voisi ostaa ja ylläpitää yhtä ja toista virtuaalista, kuten vaikkapa ikiomaa tonttia. Lahjoituksiakin kai voisi tehdä.

Se, koskeeko verkkokaupassa yleinen palautus- ja vaihto-oikeus myös virtuaalielämää - sikäli kuin siinä on jotain vikaa tai epätyytyttävää - jäi toistaiseksi selvittämättä.

Leikki leikkinä Harrastuksensa kullakin ja leikki leikkinä, tuumin palvelua tutkaillessani. Virtuaalihahmolla leikkiminenhän ei oikeastaan liene sen oudompaa puuhaa kuin se, että joku tahollaan pukeutuu roolivaatteisiin harrastajateatterissa tai live-roolipelissä ja maksaa itse vieläpä lavasteetkin.

Onko avatar yhtä antoisaa harrastusseuraa kuin toinen ihminen, on kysymys sinänsä.

Epäilen, että itse vielä pitkään viihdyn paremmin elävien ihmisten kuin virtuaalihahmojen parissa, mutta niistä, jotka viihtyvät vaikkapa Second Lifessa, en suinkaan kannu huolta enkä murhetta. Kaikesta päätellen heillä on tarpeeksi aikaa ja rahaa kahteenkin elämään, ja sellaista olotilaahan saattaisi kutsua jopa jonkinlaiseksi ylellisyydeksi!

Todellisuudessakin on hyviä hahmoja

Toisin näyttivät olevan asiat sillä ehdottoman ei-virtuaalisella nuorehkolla miehellä, joka äskettäin värjötteli ruokakauppani ovella Tukholman kupeessa. Hän oli yksi suurkaupungin kodittomista, jotka yrittävät paluuta arkeen myymällä Situation Sthlm -lehteä.

Ostamastani lehdestä mies sai parin euron myyntipalkkion, eikä muuta pyytänyt. Juuri hänen olisi kuitenkin voinut kuvitella kaipaavan toisenlaiseen todellisuuteen ja vieläpä kiihkeämmin kuin niiden, joilla on koti- ja ip-osoite. Hän vain ei tuntunut kaipaavan mitään virtuaalista.

Koditon juttukumppanini oli vakuuttunut siitä, että hyviin hahmoihin voi törmätä tässäkin todellisuudessa. Liikuttuneisuus oli selvästi luettavissa miehen kasvoilta, kun hän kertoi rouvasta, joka aiemmin päivällä oli yllättäen ostanut hänelle kassillisen ruokaa.

Entä jos nälkäkin näkyisi?

Lyhyt juttutuokio

herätti ajatuksia ja ainakin yhden kysymyksen.

Viihtyisimmekö virtuaalimaailmassa, jossa nähtäisiin nälkää?

Mitäpä, jos tarjolla olisi Second Lifen kaltainen virtuaalimaailma, jossa myös arjen vähäosaisilla ja hädänalaisilla olisi oma, runsaslukuinen edustuksensa? Toisin kuin arkitodellisuudessa hahmot muistuttaisivat olemassaolostaan niin, että väistely olisi vaikeampaa.

Tulisinkohan minäkin edes jossain toisessa todellisuudessa ostaneeksi jollekulle ventovieraalle sen ruokakassin?

<http://www.digitoday.fi/mielipide/2007/01/12/suurkuluttaja-tilaa-elamankin-tuplana/2007857/66>